

להתאחד

הלימוד היומי בכספרי חסידות

לשבוע הבעל"ט
ספרה"ק מאור עינים (תולדות)

יום	מד"ה
ראשון	חזה שני גויים
שני	חזה שאמרו רבותינו
שלישי	ויתן לך האלקים
רביעי	אך דנדוע שתענוג
חמישי	שעל כן הדעת הוא
הצטרפות למנוי לחוברת החודשית עד הבית	עד ד"ה ונדוע שהדעת

ניתן להירשם למנוי לחוברת החודשית עד הבית
07474-61616

0722 531 385

השבוע בקו

די נאדרענע קייט
שיעור קבר ונפלא
שלשלת מאורי החסידות
ספר הרה"ח אהרן יאראוויטש שליט"א
סדר שבוע כיום ראשון
בהיכל המרכזי שלוחה 9

גליון שבועי לגילוי אור הנשמה ע"פ משנת הבעש"ט הק' ותלמידיו

פרשת לך תשפ"ה / גליון של"א

רוח אפנו

נקודה מתוך דא"ח כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

על ידי הכרה והתבוננות באמונה יתגלה לנו הכוונה והתכלית של העולם, איך שהיא כלי לקנות אור ה'

אברהם אבינו ראש המאמינים הוא הנחיל לנו את האמונה בהש"ת. ולא רק אמונה כללית שיש בורא עולם, אלא האיר לנו שנראה את הש"ת בתוך כל הגשמות, כמו שכתוב "אלה תולדות השמים" ר"ת תהו, "בהבראם" דרשו חז"ל בזכות אברהם, והביאור הוא כי אברהם בא להאיר את התהו, וזהו תכלית הכל, ולכן נתנסה בעשרה נסיונות כדי לגלות בכל העשרה כוחות שבעולם אור הש"ת.

וזה עבודתנו להאיר האמונה בתוך ההסתר שלנו, ועל כך יש לנו להתבונן הרבה באמונה הבהירה, שהכל הוא מהש"ת, ואין שום דבר בעולם יכול להתקיים מבלעדי כוחו ית' המחיה ומהוה את הכל בכל רגע. ואם הכל הוא מחיותו ית' בוודאי יש כאן כוונה ותכלית, והתכלית הוא שיתגלה כאן בארץ הגשמי כבודו ית'.

וכפי שנדבק עצמינו יותר באמונה, אזי יאיר בנו יותר הכוונה העליונה ויתגלה לנו כבודו ית'. כמו שפירש המגיד הגדול ממעורר שיש י"ע את הסוסק "מה רבו מעשיך ה' כולם בחכמה עשית" - שבכל עשיה יש חכמה עליונה אור כבודו ית', וזהו המחשבה והכוונה של העולם. "מלאה הארץ קנייניך" - שכל הארץ מלאה קניינים של ה', שאפשר בכל דבר שבעולם לקנות את ה', דהיינו שיכול להתגלות כבודו ית' בכל דבר.

וכן האיר אברהם אבינו האמונה כאן בעולם הזה, כמו שאמר במדרש (בראשית רבה טו, א) משל לאחד שהיה עובר ממקום למקום, וראה בירה דולקת, אמר תאמר שהבירה בלא מנהיג, הציץ עליו בעל הבירה ואמר לו אני הוא בעל הבירה וכו'. דע"י שהאמין שאי אפשר לעולם בלא תכלית, ובוודאי יש כאן בעל הבירה ע"י נתגלה אליו אור ה'.

וכדי להאיר העולם הזה יש להתרחק מהחומריות, כדי שלא להגביר את החושך וההסתר, שנוכל לגלות האור, וזהו כוונת הציווי אל אברהם "לך לך מארצך" וגו', והכל כדי להגיע "אל הארץ אשר ארצך" שאוכל להתגלות אליך כאן ב.ארץ הגשמי.

מקור: רעוא דעיון תשע"ח; הדעה והדיבור שס"א

נרמט יידיגע חתשוב
הרה"ח ה' ירוסקי שווארטץ שליט"א
לרגל נישואי בנו למול טוב
במת חתונת יום ה' יום למות מלך אבנ"ר
החתונה יתקיים ביום ה' באולם אינאוויטש

כרכת מזל טוב
שלוחה בוח ליידיגע חתשוב
הרה"ח ה' מתייתור
האפמאן שליט"א
מחזיקי העסק
לרגל הולדת בנו למול טוב
במת חתונת יום ה' יום למות מלך אבנ"ר
החתונה יתקיים ביום ה' באולם אינאוויטש

כרכת מזל טוב
שלוחה בוח ליידיגע חתשוב
הרה"ח ה' ישראל יצחק
קליעש שליט"א
הסדר כלת נשים משה'לוי לטעם רבי יוסף
לרגל נישואי בנו למול טוב
במת חתונת יום ה' יום למות מלך אבנ"ר
החתונה יתקיים ביום ה' באולם אינאוויטש

דיבורי חסידות

עבודת הפרשה מספרי החסידות - בשפת המעשה

על חשבון מי?

האמת היא שאנחנו לא צריכים להביא מעצמנו, כי באמת אין לנו כלום מעצמנו. אנחנו נשענים על רחמינו יתברך, ולרחמינו יתברך אין סוף

מוצדקת טענתך שאתה שפל, אבל זו לא סתירה בכלל לכך שאתה יכול להגיע לכל המעלות שבעולם.

אנחנו כמו מפיק האירועים, שמסתכלים על הסוגיא כמו שאנחנו צריכים להביא את הכסף משלנו, ואם כן מאה אלף דולר זה באמת סכום אדיר שאנחנו לא יכולים להרשות לעצמנו. אנחנו באמת שפלים ונבזים. אבל האמת היא שאנחנו לא צריכים להביא מעצמנו, כי באמת אין לנו כלום מעצמנו. אנחנו נשענים על רחמינו יתברך, ולרחמינו יתברך אין סוף!.

יובה נרחב דעתו ומחשבתו ונתגדל תשוקתו לעשות רצונו יתברך, ובוטח בו יתברך שרבונו רחמנותו ורצונו להטיב לברואיו, יעורר לעבודתו, אף שהוא מאוד בשפל המדרגה, כדי להטיב באחריותו. וזהו שלמד השי"ת לאברהם, לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך, כנ"ל שאתה עוסק במחשבה זו שאתה שפל מאוד מחמת שביאתך הוא מהם כנ"ל, סלק המחשבה הזאת מעצמך ותגבה לך בדרכי ה', ויתפרסם על יך קדושתו כרצונך."

חסכון - פגיעה בגביר

אם נתבונן עוד בדבריו הקדושים, נראה שיש כאן נקודה נוספת לחידו. בדרך כלל כשאדם נופל לכדון ויאוש עקב מצבו, ומחליט שהוא לא מסוגל להיות צדיק, הוא לא חושב שהוא מזולל בכך בכבודו הש"ת, אלא להיפך. הוא מרגיש שהוא יודע ומכיר את גדלות הש"ת, ודווקא משום כך הוא יודע שהוא לא מסוגל להגיע למדרגות רמות כאלו.

בא הרה"ק מראפשיץ ומהפך קערטו על פיה: איפכא! דווקא במחשבת יאוש שכזו אתה מחלל את שם הש"ת! אתה בא לתת גבול ח"ו לגדלותו, לרחמנותו, לחסדיו. אם אתה מתיישב - אז אתה פוגע בכיבודו! כמותו מפיק שבחסכונו פגע בגבירי והביאו לבזיונות עצומים. הכבוד האמיתי של הש"ת אינו כשאתה חושב שהוא מה מרום עד אין סוף לך אתה לא מסוגל, אלא כשאתה מבין שכמו שרוממותו היא עד אין סוף, כך רחמנותו היא עד אין סוף, כי הוא אין סוף.

ולמעשה: אל תהיה עסוק כמה אתה כן יכול ואתה לא יכול, כי אתה באמת לא יכול. לכן לא זה הנושא, זה לא יביא אותך לשום מקום, אלא ח"ו להעדר וחסרון וכשלון. תהיה עסוק ברחמינו וחסדיו שהש"ת יכול ורוצה להשפיע לך (הזרע קורש' משיך שם את המאמר אך אברהם היה פועל להמשיך חסדים למעלה), תחשוב כל הזמן על טוב ה' המקיף אותך ואשר הוא בלתי גבול ויכול להביא אותך לדרגות הגבוהות ביותר, גם אם לפי חשבונך אתה חרוק מדי מזה.

ובנקודה האחרת, אזי אדרבה, כמה שהאדם אינו מרגיש 'יש', הוא פחות מפריע לרחמים וחסדים לשפוע עליו בלי גבול. דווקא בגלל שהוא לא מרגיש שהוא עצמו שווה, ונשען רק על רחמינו יתברך האין-סופיים, הוא 'כלי לקבל את הרחמים, ויכול להצליח הרבה יותר. כי כל החסכונו והחסרונות שחשבנו עצמנו עושים כי אנחנו רוצים לשלם מהחשבון שלנו, והחשבון שלנו הוא באמת על מינוס ענק. אנחנו צריכים להתחיל לקלוט שאמנם אין לנו חשבון משלנו, אבל יש לנו חשבון של אין סוף. אנחנו משלמים משם. באותו רגע שקלטנו זאת הפכנו לעשירים הגדולים בעולם, נכנסנו לעולם של רחמי וחסדי הש"ת, שהם בלי גבול ובלי סוף.

גביר אדיר היה תנחום, הוא ישב על מיליארי דולרים, וכשהגיעה חתונת בתו הצעירה, הוא ביקש לערוך חתונה מפוארת כפי כבודו וממונו. "למען ישמעו וייראו"...

הוא שכר מפיק אירועים, ואמר לו: הרי לך כרטיס אשראי פתוח. יעלה כמה שיעלה, תערוך לי חתונה מפוארת ונוצצת.

המפיק אכן התרוצץ שבועות וחודשים לארגן את הכל, והנה הגיע ליל החתונה המפוארת. הגביר נכנס לאולם, ומופתע לגלות חתונה פשוטה למדי. הוא מבט על חבריו היושבים על הכסאות הפשוטים, והוא לא יכול לסבול את הבושות והבזיונות. הם בוודאי חושבים שהוא פשט את הרגל.

הוא קורא אליו את המפיק, ושואל אותו: "מה קרה? למה הכל כל כך פשוט כאן?"

"רצייתי לעשות חתונה נוצצת כפי שביקשתי, אבל ראיתי שזה יקר למדי, זה עולה מאה אלף דולר. זה לא הרבה?", עונה לו המפיק בפשטות.

הגביר רצה לבלוע אותו חיים. "מאה אלף דולר?", הוא צעק עליו, "אתה יודע שבכל נשימה שאתה נושם אני מרוויח מיליון דולר, לזה אתה קורא הרבה?!! זה על חשבונך או על חשבוננו?!"

אין סוף לרחמנות

החסידות בירכה את הענווה בכל הברכות שבעולם, ואף על פי כן, יש מציאות שהענווה מובילה את האדם למסקנות שגויות. הוא חושב שהוא לא יכול להיות צדיק, כי הוא מדי שפל ונבזה.

וזה לשון קדשו של הרה"ק מראפשיץ ז"ע בפרשתנו: **"לך לך מארצך כו'.** כי אברהם אבינו ע"ה היה משוטט ומחשב במחשבתו תמיד שפלותו, וחשב בדעתו איך יכול אני להיות צדיק גדול בשלמות, ושעל ידי יתפרסם קדושתו ית' כרצוני ותשוקתי, ואני בא מארץ מולדתי מעיר כשדים אנשי רשע, ומולדתי להרחיב דעתי, ולהגביה את עצמי. עבודת זרה, ואיך אפשר לאיש כזה להיות צדיק וקדוש כל כך?!"

אם אברהם אבינו הקשה זאת, בוודאי שאנחנו מקשים זאת על עצמנו: כיצד ייתכן להגיע למעלות רמות בהש"ת, אם אנחנו כל כך שפלים ונבזים?!

אומר הזרע קודש': **"ובאמת אף שטוב מאוד שהאדם יחשוב שפלותו ולבוא למדת הכנעה וענוה, עם כל זה יוגבה לבו בדרכי ה' חתבי, כי לעבודתו יתברך שמו צריך האדם להרחיב דעתו, ולהגביה את עצמו. ועל ידי מה יהיה הדרך לזה להגביה דעתו? אם שפלותו והכנעתו הקבועה בלבו הוא על דרך זה: כיון שיועד שאין שיעור וערך וסוף לחסדו ורחמנותו יתברך שמו!"**

ואם אמר יאמר האדם כנ"ל, שאנכי מחמת שבאתי מדור ומשפחה ואבי שהם רשעים, או מחמת שכבר אני בעצמי עשיתי הרבה עבירות, על ידי זה אי אפשר לי להיות צדיק גדול כל כך, אם כן, אם יאמר כן, נותן ח"ו גבול וערך וסוף לרחמנותו יתברך שמו, ובאמת לא כן הוא כנ"ל, על דרך 'כי עמך הסליחה למען תורא'."

זה נכון שאתה שפל ונבזה, אבל אתה לא חי על חשבונך. אתה לא מגיע לעבודת את הש"ת מכח זכויותיך, אלא מכח רחמנותו העצומה והאין-סופית של הש"ת. זאת אומרת שמצד אחד אכן

השקפה בהירה (ב) למה כל הצלחה שלהם היא 'הסתר פנים' עצום, למרות שזה כרוך עם הצלח? כמה נפשות מישראל, לכאורה? ומה הנחיצות הגדולה להבהיר זאת?

משפיע: שלום וברכה אברהם יצחק, מה נשמע?

אברהם יצחק: אני מצפה כבר כל השבוע לפגוש את המשפיע, השיחה שדיברנו בשבוע שעבר העסיקה את מוחי כל השבוע...

משפיע: זה אכן נושא נחוץ וחשוב מאוד. בעצם, הנושא הוא בהירות באמונה. להבהיר את ההסתכלות הנכונה על כל העניינים העוברים עלינו, ולחיות את זה בגישה של אמונה טהורה ובהירה בהשקפת התורה כפי שקיבלנו מרבתינו, שזה הרי יסוד כל היהדות.

אברהם יצחק: הדברים שדיברנו בשבוע שעבר היו ברורים מאוד. אבל אני חושב שהמשפיע צריך להסביר יותר את הנקודה האחרונה שדיברנו.

משפיע: מה כוונתך? איזה נקודה?

אברהם יצחק: בעצם דיברנו שכאשר אנו שרויים בעת צרה ומוקפים מאויבים מבחוץ ומבפנים, צריך להזהר מאוד שלא ליפול בדעות משובשות, ולא להכשל בהרגשה שהאפיקורסים הן המה המצילים אותנו. ובסוף הדברים דיברנו שבעצם הרי רק הקב"ה מציל אותנו מיד הרוצחים ימ"ש, אלא מאי? זה מלובש לפעמים בפעולות של האפיקורסים, זה עצמו הסתר פנים גדול. הנקודה הזאת לא ברורה לי כל כך.

משפיע: מה בדיוק לא ברור?

אברהם יצחק: כי 'הסתר פנים' אנו קוראים בדרך כלל כאשר קורה איזה צרה, או כשלא רואים את הישועה, כשהקב"ה מסתתר מאתנו ולא מתגלה לנו חסדי השי"ת, אבל כאן כאשר יש ליהודים ישועה, איך אפשר לקרוא לזה הסתר פנים? הרי סוף כל סוף ניצלנו כמה וכמה פעמים ב"ה מרציחות והריגות רח"ל...

נכון אמנם שזה נראה לעיני בשר כאלו האפיקורסים עשו את ההצלה והישועה, אבל יהודי מאמין יודע שהכל הוא מהקב"ה לבדו, ואין לזה שום שייכות אליהם, נמצא אם כן שהקב"ה שלח לנו ישועה והצלה נפלאה, זה הרי דבר נפלא ביותר, למה אם כן לקרוא לזה הסתר פנים?

גוף של מרידה בה'

משפיע: אתה שואל טוב. כי כדי להבין את הדבר כראוי, צריכים להבהיר תחילה את שורש הדברים.

קודם כל, זה הרי ברור שאנו מדברים על מדינה שכל כולה בנויה נגד השם ותורתו, כל כולה פריקת עול התורה והמצוות ועול הגלות, כל כולה טומאה וזוהמה ורדיפת הדת בכל האופנים שרק שייך. ברור שמדובר כאן במציאות המנוגדת לרצון השי"ת ולצד הקדושה. וממילא גם ברור מאוד שמוטל עלינו להתרחק מכל שייכות אתם, ולא להגרר אחרי דעותיהם והשקפותיהם, וקל וחומר לא להתאחד אתם, ושלא יעלה על הדעת חס ושלום שאנו חלק מהם.

אברהם יצחק: הרי היו חילוקי דעות שונים בין גדולי ישראל בנוגע להתייחסות שלנו למציאות של המדינה הזאת?

משפיע: בנוגע למה שאמרתי עתה לא היה שום וויכוח. כל גדולי ישראל יצאו בחרב וחנית כנגד הרעיון של הקמת המדינה, והתבטאו בהפגנות נוראות על החורבן הגדול של הרעיון הזה. אי אפשר לחזור על כל המימרות שנאמרו בזה, אבל קח לדוגמה את מה שאמר הרה"ק בעל 'אהבת ישראל' מו"זי"ע ששנה והלך את כל הקליפות וכוחות הרע שעמדו על ישראל בכל הדורות, הצדוקים, הנוצרים, המשכילים, וכן הלאה, וסיים ואמר שהרעיון הציוני גרוע הוא מכולם ביחד, וכלול בו כל החיבובות והטומאות יחד. ובנוסף זה, פחות או יותר, התייחסו כל גדולי ישראל למיניהם, הרה"ק מהרי"ד מבעלזא זי"ע, הרשב"ם מליובאוויטש זי"ע, החפץ חיים ותלמידיו זי"ע, החזון איש, וכל גדולי ישראל מקיר לקיר. כולם כאחד ראו בזה מרידה בהשם ותורתו ועיקרת הדת ומלחמה נגד הקדושה ולא היה כאן כל ויכוח.

אברהם יצחק: אני שומע. נו, ולכן?

הצלחת המורד כואבת

משפיע: כאשר היסוד הזה ברור, מובן לכל אחד שכל הצלחה שלהם היא הסתר פנים גדול. כי כאשר רואים שהכח הזה המורד מהשי"ת ולחם בתורתו מצליח, אין לך הסתר פנים גדול מזה. וקח גם בחשבון שהמרידה הזאת בתוך פלטרין של מלך עצמו, במקום הקודש והמקדש ממש! תאר לעצמך מורד במלך שנכנס בתוך היכל המלך ומתחצף ומעיז פנים כנגדו, והוא עוד מצליח... הוא מתהלך כאוות נפשו בהיכל המלך ומחריב את כל הקדוש והיקר, ויש לו הצלחות גם כן... היש לך הסתר פנים גדול מזה?

אברהם יצחק: כן, זה ברור שכאשר קם איזה מורד במלך ומצליח במרידה שעושה נגד המלך, זה הסתר פנים גדול. וזה מתאים אכן על ההצלחה של הקמת וקיום המדינה. אבל זה שהמשפיע אומר שכל הצלחה שיש להם היא הסתר פנים, זה עדיין לא ברור לי כל כך, כי אם למשל למורד הזה יש איזה הצלחות צדדיות, לא הצלחת עצם המרידה, אלא כל מיני רווחים וכבוד שיש לו, כגון אם למשל המדינה מצליחה לייצר המצאות וחכמות נפלאות הנמכרים בכל העולם בכסף רב, זה גם נקרא הסתר פנים? זה הרי לא שייך בכלל לכל מעשה המרידה...

משפיע: אבל חשוב נא בעצמך, כאשר שונא גדול כזה עומד במרדו כנגד המלך בתוך הפלטרין שלו, כל הצלחה שיש לו היא כקוף בעיני המלך! כל עליה והתרוממות שיש לכח הרע, היא ירידה וצער והסתר פנים של צד הקדושה. ולכן, כאשר יהודי מבין את זה, ולבו ער ומרגיש את צער השכינה וצער הסתרת כבוד השי"ת - לבו כואב ודואב על כל הצלחה ומעלה שיש לרשעים וכח הקליפה. כי כל הצלחה ועליה שלהם - היא ירידה והסתרה על כח הקדושה!

אברהם יצחק: אבל בכל זאת הנושא שאנו מדברים עליו עתה היא כאשר יש להם הצלחות ונצחונות נגד הישמעאלים הארורים ימ"ש, והרי הם גם כן כח הטומאה וקליפה גדולה, וכאשר מכניעים אותם זה לכאורה מעלה לצד הקדושה, ובפרט כאשר יש בזה הצלח נפשות ישראל, זה לכאורה חסד השי"ת והארת פנים, ולא הסתר פנים?

משפיע: על זה כבר אמרתי לך: עצם זה שיהודי ניצל, זה בוודאי חסד השי"ת, אבל זה שההצלחה הזאת באה על ידם - זה הסתר פנים! כאשר רוצחים שפלים נוחלים מיתה משונה זה בוודאי דבר טוב, אבל מי יעשה את זה ואיך יעשה את זה ומתי יהיה זה, זה לא היה מוכרח להיות דווקא על ידי האפיקורסים הלוחמים בהשם ובתורתו! כי אילו זכינו היתה ההצלחה על ידי אופנים אחרים שהיה מתגלה בזה כבוד השי"ת והתרוממות צד הקדושה, ולכן זה שההצלחה הזאת הסתבה על ידם, זה גופא הסתר פנים וצער גדול. כי כבוד הקליפה מתרומם, וכחס מתעלה, וסמיות העיניים שהם כאלו המצילים שלנו מתגבר עוד עוד, וזה בעצמו הסתר פנים.

אברהם יצחק: אז יוצא, שבוודאי צריך להודות להשי"ת על הצלה שיש לנו, כי אנו יודעים בברור שההצלחה וההגנה שלנו היא רק מהשי"ת, אבל צריך לכאוב לנו שנראה לעיני בשר כאלו הצלחה באה על ידי הרשעים.

שמחה מסוכנת

משפיע: נכון מאוד, ונגעת כאן בעוד נקודה נחוצה מאוד. כי יש עוד חלק בחסרון בזה שישועת השי"ת באה באופן של הצלחת הרשעים, כי המציאות שאנו רואים לעינינו בכל פעם שיש איזה דמיון של הצלחה לרשעים, שזה גורם להמון העם לשמוח עמהם! וזה עצמו מביא התחברות דקה בלב באדם פנימה, כי הוא מרגיש הנאה ואיזה גאווה מזה ש"אנחנו" נצחנו, "אנחנו" חזקים, וזה עצמו גורם להרגיש חלק מהם! זה מחבר את האדם עם כח הטומאה והרע הגדול ביותר בעולם! ויכול להיות שהוא יהיה ח"ו חלק מכל המרידה הגדולה שלהם נגד השם ותורתו!

אברהם יצחק: מה? עדי כדי כך? כאשר אדם שמח באיזה

נצחון מוצלח ואיזה חכמה מיוחדת בתכסיסי מלחמה של איזה אפיקורס הוא נהיה חלק מזה? הוא הרי נהנה מעצם ההצלחה, הוא נהנה מעצם הריגת הרוצחים, מה כל כך רע בזה? למה אומרים שזה מחבר את האדם עם כח הקליפה?

משפיע: אבל המציאות מוכיחה שכאשר האדם שמח ונהנה מהנצחונות האלו, הוא מסתכל בהערכה על הכח שלהם, וזה גורם שירגיש בלבו אחד עמהם, הוא מרגיש חלק מהם, וזה בדיוק כח הקליפה הזה! הכח זה של הרעיון הציוני הוא להכניס בלבבות ישראל הרגשה של 'לאומיות' ש'ככל הגויים בית ישראל' ויכולים להיות כלל ישראל עם לעצמו ללא קשר עם הקב"ה והתורה רח"ל. לא הזמן להסביר לך מה זה בדיוק ה'לאומיות' הזאת, אבל בדיוק על זה לחמו והתנגדו כל גדולי ישראל לדורתיהם - על הרעיון הזה שהם רצו להכניס בכלל ישראל, והצליחו רח"ל לסחוף אליהם כל כך הרבה נשמות ישראל, ועל ידי זה להעבירם על הדת שניצל רציחות ושפיכות ששבשמים. וכאשר מרגישים חלק מהם, ומגישים ש"אנחנו" ניצחנו, נהיים חלק מהלאומיות הזאת.

אברהם יצחק: הבנתי. יש סכנה לשמוח ולהנות מנצחונות שלהם, כי זה גורם לחבר אותנו אליהם.

משפיע: נכון, וזה עצמו עוד הסבר על זה שההצלחות שלהם הם 'הסתר פנים', כי כל הצלחה שלהם גורמת לנתק לבות ישראל מאביהם שבשמים על ידי התחברותם עם דעותיהם ורעיונותיהם של האפיקורסים. אבל חוץ מזה יש כאן עוד דבר, כי כאשר אדם שמח באיזה מבצע או נצחון זה אמנם נעשה באיזשהו שכלול הוא שמח שניצל רציחות ושפיכות דם ישראל, אבל אם תבונן תראה שבכלל לא זה מעסיק אותו; אדרבא, הוא בכלל לא שם על לבו שבי'מבצע' הזה נהרגו כמה וכמה נפשות ישראל רח"ל. זה הרי צער כלפי שמיא שאי אפשר לתאר על כל יהודי באשר הוא שם כאשר דמו נשפך רח"ל, ואין לשער כמה צריך כל אחד להצטער ולכאוב על זה, אך צרמה הפלא. האדם הזה אינו חושב בכלל על זה או דואג על התוצאות של הנקמה וכדומה שיכול לבוא מזה ולגרום חס ושלום לנזק מרובה יותר רח"ל...

וכל זה כי האמת היא ששמחתו היא שמחת הצלחת המדינה, הוא מרגיש טוב ונהנה מהחזק והיכולת שלהם. וכל אחד יודע שהשיקולים והחשבונות של אלו המנהלים את המלחמה הוא אך ורק להגדיל את כבודם ונצחונם, והם מוכנים לסכן כמה וכמה נפשות ישראל למען איזה נקמה ואיזה הצלחה מדינית שתורום את קרנם וכבודם. וכמובן, שיהיה ברור שכל מה שאנו מדברים היא אך ורק על אלו המנהלים וה'מחליטים', הן המה אלו המנהלים את מערכת המרידה במלכות שמים ורדיפת הדת, שבנוסף לזה במצב כזה של מלחמה הם בעלי ההחלטות שהן המה אלו שחיי נפש מישראל לא חשובים בכלל בעיניהם.

אברהם יצחק: זה לבד צער גדול שאפיקורסים קלי דעת מחליטים החלטות מסוכנות כאלו...

משפיע: וזה בעצם מה שדיברנו בשבוע שעבר, שלא רק שהמה לא המצילים שלנו, אלא הן המה אלו שגרמו לכל הצער והשפיכות דמים, הן המה שהתגרו באומות, הן המה שמרדו בהשי"ת וגרמו את חרון האף, והן המה שמכניסים לסכנה את כל הישוב, ויכולים להחליט לצאת למלחמה בשביל חשבונות של כבוד ונצחון ולסכן בזה כל כך הרבה נפשות ישראל. וכי יכול אחד לבוא ולומר שעל ידם באה הצלה? וכי שייך להרגיש הכרת הטוב והנאה מהפעולות שלהם? ולכן האדם הפרטי כאשר הוא רואה ומרגיש שהקב"ה הציל אותו מיד הרוצחים צמאי הדם ית"ש, צריך מאוד להזהר שזה לא יעררב את שכלו וישים לב שלא להנות ולהתחבר מאלו המנהלים את המרידה בהשם ובתורתו, ואדרבא, בכל עת מלחמה שכזאת, צריך להתעורר בנו מחדש הצער והשנאה על רשעי ישראל שהכניסו אותנו למצב סכנה כזה, ולפנות בועקה ותחינה להקב"ה שיצילנו מהאויבים והשונאים משתי הצדדים, ויציל אותנו מדעות כוזבות ומחשבות של אפיקורסות, ויגאלנו גאולת עולמים, גאולת אמת, גאולה שלימה.

אברהם יצחק: אמן ואמן. הנושא עכשיו ברור הרבה יותר. יישר כח.

מעשה במחשבה

למה 'במקום שמחשבתו של אדם שם הוא'? ולמה החשיבו חסידים כל כך הידורי מצוה מעשיים, והנהגות חסידות מעשיים? ולמה העשייה מפעילה את נפשו יותר מאשר השכל?

א המחשבה היא העיקר

החסידות הגדולים מבית מדרשו של רבינו הבעש"ט הק' הוא שבמקום שמחשבתו של אדם - שם הוא'. המחשבה היא העיקר וזה כל העניין, יהודי אחד טרוד כל היום ברחוב על המחיה והכלכלה, אך כיון שמחשבתו ותשוקתו היא לביהמ"ד ולתורה ועבודה, וזה נחשב כמו שהוא נמצא בביהמ"ד כל היום, ואילו רעהו יושב בפועל באהלה של תורה כל היום אבל שאיפתו ומגמתו נתונה אל מה שקורה מחוץ לביהמ"ד, וזה נחשב אם כן כמו שהוא נמצא כל היום ברחוב.

באמת שזה יסוד גם בתורת הנגלה, וכן נפסק בשולחן ערוך לנהוג כך להלכה ולמעשה: יהודי שעומד באמצע תפילת שמונה עשרה ונחש עולה על רגלו, אסור לו להפסיק ולהוריד את הנחש, וכן אם המלך עובר ושואל בשלומו, אסור לו לענות! בגלל שבשעת תפילת שמונה עשרה הוא עומד לפני מלך מלכי המלכים הקב"ה, ואסור להפסיק אם כן על פי הלכה לשום עניין שבעולם אלא אם כן בפקוח נפש ממש.

כשבעצם, במה עומד אז היהודי לפני המלך יותר מברגע אחר במשך היום? הרי הקב"ה 'מלא כל הארץ כבודו' וילית אתר פניו מנייה' ואין רגע ביום שהשי"ת אינו עומד נגדו! אלא שכל ההבדל הוא באמת רק במחשבת האדם, כי אם במשך היום, למרות שהשי"ת נצב עליו, מ"מ מדינא אינו נחשב כעומד לפני המלך, כי מחמת הצמצום והתלבשות אורו ב"ה בלבושי העולם הדבר נסתר מהאדם, ואינו חשוב כעומד לפני המלך, אבל לעומת זה בתפילת שמונה עשרה אשר בו החיוב על האדם לסלק את כל המחשבות העולמיות ולקבוע במחשבתו את המציאות האמיתית איך שמלא כל הארץ כבודו ועומד לפני ה' ממש, וכידוע שזוהי הכוונה המעמדת לכולי עלמא בתפילת שמונה עשרה, שהאדם ירגיש כעומד לפני המלך, כי זוהי כל ההגדרה של התפילה הזו (שלקן גם שמונה עשרה של שבת ושל יום טוב, שהם צורת תפילה שונה לגמרי מתפילות החול ואין בו בקשת צרכים, יש להם אותו דין של 'שמונה עשרה' כי תורף העניין הוא הפיקוח לפני המלך ואכ"מ).

ובגלל שהאדם מצוי אז 'במחשבה' בהיכל המלך, ומכוין לבו כנגד בית קדשי הקדשים ששם הוא התגלות שכינתו בלתי הצמצום המסתיר, זה נחשב בגדרי ההלכה ממש כמו שכולו נמצא בהיכל המלך בפועל, וכמו שהוא עומד בקודש הקדשים, והנהגה שלו צריכה להתאים ממש בדרגה זו, שלא יקרוץ בעיניו ובשפתו, וכולי, אלא אם כן בחשש פיקוח נפש ממש, כאמור.

ב 'מעשה מוציא מידי מחשבה'

וננסה ללמוד ולהבין את היסוד הזה: לכאורה יכול להיראות, שהיסוד הזה של הבעש"ט הק' עלול להפחית לנו את הערך של המעשים, שהרי העיקר הוא ממילא רק איפה הראש מונח, והמעשים הם לכאורה רק תוצאה שולית. אלא שהבה נצדע קימעה עמוק יותר בהבנת הדברים, שאז נגלה איך שהיסוד הזה בדברי הבעש"ט הק' דווקא מלמד את הערך העצום של המעשים.

ובאמת שכך ראו תמיד, שדווקא החסידים הם אלו שהכבירו בעשיית מעשים גרידא, גם אם זה לכאורה נראה כסתירה מיניה וביה: דווקא החסידים שכל עניינם הוא הפנימיות, הם שהכבירו במעשים כמו טבילת מקוואות; מלבושי חסידות, ועוד ועוד כהנה. שלא כמצופה מדורשי הפנימיות לכאורה, שילולו בעניינים של עשייה גרידא, חסידים לא וזלו כלל אלא הליפת ממש, חסידים היו משננים את הכלל שנאמר במשנה "מעשה מוציא מידי מחשבה, ומחשבה אין מוציא מידי מעשה" שכשארם ינהג במעשה חסידות זה יקרב אותו לחסידות, ויגבר על כל מחשבה אחרת שבמוחו, ואילו כשקו יחשוב חסידות וינהג למעשה בהיפך, המחשבה לא תוציא מידי מעשה, ויישאר בחוץ ח"ו.

ג מעשים שהם אורות עליונים

וכדי להבין את העניין יש להכיר מושג המובא בכתבי האריז"ל שנקרא 'התעבות האורות'.

זה אומר דבר נפלא, בעולם הזה אי אפשר לראות 'אורות עליונים', כידוע, איננו רואים כאן מלאכים ולא שרפים, כי אם חפצים גשמיים של דומם צומח חי. אך האריז"ל מגלה שבאמת כל פרט גשמי שאנו מכירים בבריאה, הרמקול, הסטנדר, השולחן, הספסל, זה 'התעבות' של אור עליון. הסטנדר, הוא אור עליון אחד, והשולחן הוא אור נוסף, וכן כל פרט בבריאה הוא אור עליון. אשר האורות העליונים התעבו והתגשמו - על ידי צמצומים רבים ועצומים - מרוב מדרגתם למעלה עד לגשמיות ממש, וזה בעצם כל המציאות הגשמית שאנו מכירים, שאין בה מאומה מלבד ביטוי של האורות העליונים.

פעם היו צריכים לדרגה גבוהה של אמונה כדי לתפוס מושג כזה, אך היום סיבב השי"ת עם התגלותו כלי החכמה (כמיקרוסקופ וכדומה) שיש המחשה טובה שכל אחד יוכל לתפוס את זה. כי על ידי כלי החכמה יודעים כיום שכל דבר גשמי, כל חתיכת עץ, מורכבת ממיליוני חלקיקים זעירים אשר יש כח רוחני בלתי נראה (אנרגיית) שמניע את מיליוני החלקיקים, כדי שהם יפכו לחתיכת העץ הזו. כיום מבינים למה כששורפים חתיכת עץ היא כלה ברגע אחד באש והיא מתאינת והופכת לאפר... זה פשוט בגלל שהאנרגיות כולו בעוצמת האש, ולכן תצורת העץ מפסיקה ממילא מלהתקיים. כי כל חתיכת עץ היא בעצם אנרגיה רוחנית שיכולה להיות מנוע של רכב, וכן כל מציאות גשמית שאנו רואים הכל זה כח רוחני. ובעצם אין כאן בעולם כלום מבלעדי כחות רוחניים. וזה עוד לפני שנדבר על כח האטום' שהתגלה בדרונו, שהוא גילוי עוד יותר עצום, של כח רוחני אדיר ובלתי נתפס אשר הוא המרכיב הפנימי של כל מציאות גשמי שנמצאת בעולם ואכ"מ.

ויש בדברים אלו כדי לשבר את האוזן, איך כל מציאות גשמית שאנו רואים, היא הרבה יותר מציאות רוחנית מאשר מציאות גשמית, ולקרב בכך אל הלב את המושג הקדוש והמובדל באפלי רבבות הברולות 'האריז"ל הק' גילה: שהעולם הגשמי כולו הוא 'התעבות האורות'.

והבנה זאת שופכת אור לעמוד על עומק היסוד שבמקום שמחשבתו של אדם שם הוא, כי המקום והמציאות הגשמי הוא בעצם מציאות רוחני מעובה, ולכן יש בכח המחשבה הרוחני שבאדם לתפוס מציאות רוחני זו אפילו מרחיק מקום לא פחות - ואפילו יותר - מאשר שיגיע לשם האדם בפועל בגשמיות, ולכן אם אדם מבוקש למשל להימצא עתה בבית המקדש ורוצה להתפלל לפני ה' מול קדשי הקדשים, או להימצא בצלו של הצדיק ולהתפלל ב'ד' אמותיו, אך הוא רחוק משם אלפי מילין, מ"מ מרחוק ה' נראה לי, ובכח מחשבתו - התופסת את אור הרוחני בעצמותה - יכול ברגע קטן להימצא שם! כי המקום והמציאות הגשמי של בית המקדש והצדיק אינו אלא התעבות אור הרוחני הנתפסת במחשבה מסוף העולם עד סופו. כי בעצם גם כשהאדם נמצא במקום ההוא בפועל, הרי זה בעצם עוד צורה ואופן איך להימצא אצל האור, שכיון שהאור התעבה לגשמי הרי גם על ידי שנמצא שם בגשמיות הרי הוא תופס את האור שהוא הוא המציאות האמיתית. (זהו ה'עץ' מה עשה אלוקים, וגם המציאות והמקומות הבלתי קדושים הוא התעבות מכוחות הטומאה, ובמחשבה שחשב בה ח"ו יכול להישקע בשאול תחתיה רח"ל).

ד דווקא המעשים

אלא שבדברים אלו עצמם, שהבעש"ט צריך לבשר ליהודי שהוא דבוק במחשבתו, שהדבקות שלו היא כמו שהוא נמצא שם ב'מקום' שהוא חושב עליו, והוא נמצא שם בבית המקדש או אצל הצדיק, הם מגלים לנו את המעלה של כח והמציאות הגשמי. שהרי לכאורה למאי נפק"מ אם האדם נמצא במקום שמחשבתו היא או לא? הרי כיון שהאור הוא העיקר והוא הנתפס במחשבה כשלעצמו, אם כן מה הצורך להיות נחשב כאילו נמצא במקום ההוא, הרי המקום הוא פחות מהמחשבה, שהרי המחשבה

הוא הדבקות באור עצמו, והמקום הוא רק דבקות בהתעבות האור. וכל ההגעה אל המקום בפועל נצרך רק למי שאינו בעל מחשבה, ואין לו כח להידבק באור עצמו, לו יש עצה שגם לו יש אפשרות להידבק באור ע"י שיגיע למקום ההוא בפועל, ויהא נחשב לו מעין דמעין כאילו חשב במחשבתו, ואם כן מה הצורך להדגיש 'שבמקום שמחשבתו של אדם נמצא - שם הוא', וכאילו הוא נמצא במקום ההוא, והרי בכח המחשבה הוא הרבה למעלה מהמקום ההוא.

אלא שזה עצמו גם כן טמון בגילוי שמגלה לנו הבעש"ט הק', שגם כשהאדם יגיע למעלה הכי נפלאה בדבקות מצד מחשבתו, הוא עדיין זקוק למקום הגשמי של הבית המקדש או של הצדיק, ואכן, כפי שזה נראה בפועל ממש.

כי אחרי הכל, עם כל הזיווך שהנברא רק יעפיל במחשבתו, הוא עדיין נברא גשמי, והוא לא יכול להגיע לדבקות בה' האין סוף, מצד האור כשלעצמו, כי אפילו מחשבת האדם אין ביכולתה לתפוס אור פשוט ומופשט כשלעצמו, ורק על ידי שהשי"ת צמצם ועיבה את האור למקום ומציאות גשמי, על ידי זה יש ביכולת גם לאדם הגשמי להתחבר ולהתדבק באור, ולכן אלמלא מקום המקדש שבו כביכול השי"ת צמצם שכינתו לא היה ביכולת מחשבתו של אדם להידבק באורו ב"ה בעצמותו, ורק אחר שהשי"ת צמצם שכינתו בין בדי הארון שוב יש ביכולת האדם להתחבר ולהידבק באור שכינתו, אם על ידי ההגעה בפועל, ויותר מזה על ידי דבקות המחשבה, אבל גם דבקות המחשבה הוא דווקא ע"י ההתחברות למקום ומציאות אשר בו צמצם השי"ת ועיבה אורו, ולכן המחשבה לא תוכל לעזור לאדם, כי אם לויבך בדבקות השורה שם אצל הצדיק או בבית המקדש או במעשי המצוה שה' בחר בו, אך ח"ו לא מצד דבקות מחשבתו עצמה.

זו הסיבה שדווקא החסידים ידעו את גודל הערך של כל דקדוק מעשי בהלכה, ולא רק זאת אלא אפילו הערך של טבילה במקוה בפועל, ושל לבוש חסידי והנהגה חסידית שבאה מצדיקים כפי שהיא בפועל, כי אכן דווקא במעשים עצמם, בלבושים ובהנהגות, שהשי"ת נתן בתורתו, או שהתגלו על ידי צדיקו שבהם בחר, וכפי שגודל הדבקות הכי עמוקה והקדשה הכי עמוק שה' גילה, וכמו שהוא מדבריו ית' לא מצד הנברא.

וזהו הענין הידוע מספר החינוך שאחרי הפעולות נמשכות הלבבות', כי אכן היות והמעשים הם התעבות האור, לכן יש ביכולת מעשים אלו לעורר לב ונפש האדם ולחברו אל פנימיות האור הגנוז בהם, וה'חזון איש' כותב באגרת, שאם מישהו רוצה יראת שמים, שיתחילו לנהוג כדאי שמים ולהתנהג בדקדוק מצוות וכח המעשה עצמו יכניס בהם יראת שמים; זה כח נפלא שהשי"ת עשה שהמעשים יש להם השפעה על נפש האדם, ובעומק זה בא אכן מכך שבמעשים גנוזה הרוחניות הכי עמוקה, אשר כל אור עליון התעבה בהתעבות האורות, ולכן דווקא העשייה יכולה להביא את האדם לדרגות הכי עמוקות.

וכן פירש הרה"ק ה"תורת חיים" מקאטוב ז"ע את דברי חז"ל 'עשה לך רב' שהמעשים שלך יהיו הרב שלך, כי כשהאדם יחדר וידקדק בכל מעשי המצוות לעשותם כתיקונם וכהלכתם, הוא מתחבר בהן אל האורות הכי עליונים שהשי"ת עיבה עצמו כביכול במעשי המצוות, וזה הופך אותו לאדם אחר.

אלא ששוב המעשה צריכה לבוא יחד עם מחשבה, וככל שיוסיף האדם להידבק במחשבתו במשמעות הפנימי שבמעשים כן יידבק יותר ויותר באור, כי זה כח המחשבה לחבר ולדבק את האדם באור הפנימי שהתעבו במעשים אלו.

וזה הענין ש'מצוות צריכות כוונה', כי מבלעדי כח המחשבה הרי מחמת גודל התעבות האור, הרי האור כמעט ונסתר מהאדם, עד שאפשר שהאדם יימצא בהתעבות ולא באור, ולכן ככל שיצרך אדם מחשבתו למעשי יותר ויותר כן יידבק אל האור בפנימיות האור.

מעובד מתוך שיטורי הקבוע של המשפיע הנה"ח ר' בן ציון אפל שליט"א

רשימה / כללי וחיצוני קודש ממאורי החסידות

'אלקים עשה את האדם ישר והמה בקשו חשבונות רבים' עשה, שצלה שישאר ישר ולא יתעקם. כחשבונות רבים, הוא שיכיר שאלקים (נימטריא הטבע) עשה, הצל הטבע הוא מאיתו יתברך.

כ"ק רבינו שליט"א (רעא דרשיין בראשית ש"ז)

לענוים יתן חן

מבטיו של קלמן שוטטו ברחבי ביהמ"ד, הוא היה נראה בדיוק כמו בית הכנסת של העיר ממנו הוא מגיע. על שולחנות העץ היו

טפוחה עדינה על שכמו של האיש גרמה לו לקפוץ ממקומו בזהירות פנים, להסתובב וללחוץ בחום את ידיו של קלמן. "שלום עליכם ר' איד, מנין אתה?"

"אני מגיע מקארלין, ואתה?" הצביע קלמן על היהודי.

"אני מאן, ממעז'יבז'."

"אתה מתגורר כאן? אולי תוכל לעזור לי?" צל החשש הקל שריחף בעיניו של קלמן עדיין לא סר.

"בוודאי! במה אפשר לעזור לך?" החסיד שמולו היה כל כולו מוכן להושיט עזרה.

"אני רוצה להיכנס אל הקודש פנימה, אל הרבי שלכם, רבי ברוכ'ל, ואני צריך שתעזור לי."

"מה שמכר ר' איד?" שאל החסיד בחביבות.

"שמי קלמן. אני רוצה להיכנס אל הרבי אבל חושש אני מאוד. שמעתי שהרבי הוא חריף לשון, מקפיד, ואני איני רגיל בכך, חוששני לעוריי."

"אוי קלמן" טפח על שכמו בחביבות, "אתה אין לך מה לדאוג. על יהודים כמוך הרבי לא מקפיד."

המעז'יבז'אי תחב את כף ידו לתוך כף ידו של קלמן והתחיל לצעוד אתו בביהמ"ד הלך ושוב, "ראה קלמן, אתה איש עניו, אינך מתגאה - הרבי גוער רק בבעלי הגאווה, הוא לא מסוגל לסבול את הגאווה שלהם, לכן הוא מקפיד עליהם. אבל אתה? אתה הרי לא בעל גאווה חס וחלילה, אין לך ממה לחשוש. ההיפך, הרבי אוהב יהודים פשוטים וענווים כמוך."

קלמן סבר וקיבל, אור פשט על פניו, "ככה? הרבי יקבל אותי בפנים שוחקות?" ליבו התרונן.

"כן" השיב לו השני בחביבות, והמשיך לשוחח איתו על הא ועל דא.

קלמן החל בהכנות לקראת תפילת שחרית, כשלבו גואה מהתרגשות לקראת הכניסה אל הקודש פנימה.

היכל בית הכנסת התמלא אט אט, ובשעה היעודה נכנס להיכל הרה"ק הרבי ר' ברוכ'ל זי"ע כשהוא עטוף בטלית ותפילין והתחיל לומר ברכות השחר.

התפילה עצמה נמשכה שעה ארוכה, לאחריה התיישב הציבור לאכול פת שחרית, כשבראש השולחן ישב הרה"ק.

קלמן הבחין עתה לראשונה בפני קדשו של הרה"ק, וסומק עז הציף את פניו. הוא התחיל לרעוד, ואחז בשולחן סמוך לבל יפול.

החסיד החביב איתו שוחח קלמן לפני התפילה, ואף סיפר לו על החשש שלו מהכניסה אל הקו"פ, התברר עכשיו כהרה"ק הר"ב בעצמו...

קלמן ניגש סמוך כולו אל הרה"ק וגמגם, "ימחלני רבינו... אני מבקש מחילה שלא נהגתי בכבוד, לא ידעתי..."

אך הרבי ר' ברוכ'ל לא אבה למחול, "קלמן אינני מוחל לך, רק אם תשלב ידך שוב לתוך ידי, ונטייל בבית הכנסת כמו בפעם הקודמת...".

מקור: כתבי ר' ש"ב

בית הכנסת היה ריק מאדם בשעת לפנות בוקר מוקדמת זו. רק ליד שולחן המזרח ישב יהודי הדור צורה ולמד בקול חרישי. קלמן צעד אל היושב, אולי הוא זה שיוכל לעזור לו.

חיים מדיליה, אתה יכול לזכות לכך. על כך אנו אומרים "ומה יפה ירושתנו", אנחנו שמחים ומאושרים עם זה בלי שעשינו לשם כך משהו.

ג.

עתה מגיעה השאלה הגדולה: הרי יש לי חטאים רחמנא ליצלן, והרי יש לי חסרונות עצומים בעבודת השי"ת, ואם כן, הרי העוונות מבדילים ביני לבין השי"ת. נמצאתי שוב בעולם של חסרון ולא בעולם שלימות.

והתשובה על כך היא, שעבירות אכן מסתירות, מרחיקות, לא מאפשרות לגלות את הקשר, משכיחות את עצם זה שיש לנו קשר עם השי"ת, אבל הן בשום אופן לא מנתקות את הקשר. הקשר הוא נצחי, והוא לא יכול להינתק בשום מצב שהוא. מציאותנו חבוקה ודבוקה בו יתברך בכל מצב שהוא.

אם כן, אין לך אלא פשוט כן לחזור ולחיות את הקשר. העבירות מקשות עליך? תתגבר עליהן, ותזכיר לעצמך שוב ושוב כי יש לך קשר נצחי עם השי"ת, גם עכשיו. כי למעשה הקשר קיים, ואתה יכול כל רגע נתון לשמוח בו ולהשתחרר מכל החסרונות שבעולם.

ד.

ולמעשה:

קודם כל 'סור מרע' - אל תתעסק עם שום סיבוך נפשי, אל תתייחס לשום הרגשת חוסר סיפוק ושברון לב שמגיעה מהנפש הבהמית. כי כאמור זה מגיע מהרגשה של פירוד וריחוק מהשי"ת.

במקום זה 'עשה טוב', וכאשר יעלה בך רגש העצבות, תתחיל לחשוב בהשקפת הנשמה: אני חלק אלוך ממעל, אני דבוק בו יתברך, השלם בכל שלימות, ולכן לא חסר לי כלום, ואני לא צריך שום דבר נוסף.

וכאן המקום לציין מה שאמרו הרבה צדיקים, שגם מחשבות של הרהורי תשובה יכולות לבוא מהקליפה, כדי להרחיק את האדם מן השי"ת. ומה הסימן? אם זה מביא שמחה ותקוה ואמונה בהשי"ת, הרי זה בא מהקדושה, אבל אם זה מביא עצבות ויאוש - הרי זה מהקליפה. לכן אין להתעסק כלל עם 'הרהורי תשובה' שכאלו, אלא להסתות את המחשבה לשמחת הנשמה בהשי"ת.

שמחו בה' וגילו צדיקים והרנינו כל ישרי לב.

מונחים כמה תיקי טו"ת, אלונטיות ושיירי טבק, על שולחן צדדי נחו מספר כוסות חצי מלאות במשקה ופירורי לקח, עדות לליחיים' שהתקיים כאן אתמול. בית כנסת חסידי כרגיל.

שאלות והתלבטויות בעבודת השי"ת

שקוע בעצבות

כמו שנאמר "עזו וחדוה במקומו". רבותינו ז"ל הגדירו בכך את החילוק שבין יעקב לעשיו. עשיו אמר "יש לי רוב", כי באמת, גם אם יהיו לו מיליארדים, עדיין יחסרו לו עוד מיליארדים. אבל יעקב אמר "יש לי כל", כי יש לו את השי"ת, והוא באמת הכל, ובאמת לא חסר לו כלום.

לסיכום, אם אתה מסתכל על עצמך מצד הנפש הבהמית, אז אכן אין לך סיכויים לצאת מן העצבות. תמיד יחסרו לך דברים - כי אתה במציאות בעל חסרון, ותמיד תהיה הנפש מסובכת עם חסרונות כאלו ואחרים, ולכן כולה יגון ואנחה. ומי שרוצה לצאת מהעצבות מצד הנפש הבהמית - באמת יכול להרים ידים. אין סיכוי שיצליח.

אבל מה? הפתרון לשמחה, שהוא כאמור הקשר עם השי"ת, הוא לא רחוק ממך בכלל. הוא נמצא בתוכך! אתה לא צריך לעשות כלום כדי להשיגו.

ב.

האם הקשר עם השי"ת זה דבר שאתה צריך לטרוח להשיג עליו? הרי אתה במציאותך חלק אלוך ממעל, נשמה אלקית החבוקה ודבוקה בו יתברך! האמונה חקוקה בך, יש בך אהבה מסותרת להשי"ת. אתה חלק ממנו ואתה לא צריך יותר מזה.

תתחיל לחיות את זה שאתה מקושר להשי"ת, השלם בכל השלימויות, ושוב לא חסר לך כלום בעולם. הוא מהווה כל ההוויות. יש לך הכל בכל מכל כל. "יש לך כל!"

ואת זה אתה לא צריך יותר מלספר ולהחזיר לעצמך. משל למה הדבר דומה: לאדם שזכה בלוטו של מיליארד דולר, אך אינו יודע מכן. הוא יושב לו בביתו ובוכה על הלחם והחלב שאין לו, והוא פשוט לא יודע שיש לו מיליארד דולר. את הנשמה כבר יש לך, אתה רק צריך להשריש זאת בקרבך, כמה אתה מקושר ומאוחד עם השי"ת, וכבר לא יהיו לך שום חסרונות.

במילים אחרות: אם מצד הנפש הבהמית, הרי שלא תהיה לך שמחה גם אם תגיע לכל ההישגים שבעולם, ואם מצד הנפש האלקית, אתה לא צריך להשיג אפילו הישג כלשהו. בעצם מציאותך אתה כבר יכול להיות שמח.

אולי יהיה מי שישאל: אבל לא עשיתי כלום לכך? אבל אדרבה, כדי להיות שלם בכל שלימות אי אפשר לעשות כלום. רק כשהשי"ת נותן לך את זה, ומפיח בך נשמת

שאלה:

אני שקוע בעצבות. אני לא מסופק מעצמי, ומרגיש שבור ומדוכא מכך. אני יודע שהצדיקים גינו מאוד את העצבות, אבל אני לא מצליח להשתחרר ממנה.

תשובה:

א.

האמת היא שזה הדבר הטבעי ביותר להיות בעצבות. ולמה? כי מאז חטא אדם הראשון, כל הבריאה בנויה על עצבות. הקללות שנתקללו אז אדם וחוה הן קללות של עצבות, וכך הפך טבע העולם להיות בעצבות (אם כי אין זה טבע העולם האמיתי, כי כשברא הקב"ה את העולם נאמר שהיה זה יום שמחה לפניו. אבל לאחר החטא - זהו טבע הבריאה). ולמה החטא מביא עצבות? כי זהו כלל פשוט: שמחה - נובעת משלימות. עצבות - נובעת מחסרון. כל שלימות שהאדם משלים עצמו בה, יש בה שמחה. לעומת זאת אם חסר לו משהו, הוא נהיה עצוב.

ובכן, הבריאה כפי שהיא במצב של חטא, היינו בריחוק מהשי"ת, היא כולה חסרון.

שהרי השלם היחיד בתכלית השלימות, זה השי"ת. כל דבר אחר בעולם הוא גברא, הוא מוגבל, הוא בעל חסרון, ואין לו שלימות. אם כן השמחה נמצאת אצל השי"ת בלבדו, ואילו כל דבר אחר בעולם דינו לעצבות.

לכן, גם כשאדם משיגו איזושהי בחינה של שלימות בעולם הזה, גם אינו מגיע לשמחה. כי סוף סוף זה עדיין במצב של חסרון. שהרי גם אם הציב לעצמו יעד להשיג מיליון דולר, הרי כשהשיג את זה, הוא מתחיל לחשוב שאפשר להשיג הרבה יותר, ולמה לפלוני יש עשרה מיליון, והוא שוב בעל חסרון, ושוב מגיע לעצבות.

הישג גשמי אמנם מרגיע לקצת זמן, אבל זה לא יכול לספק. מיד כבר נדלק החסרון הבא.

מה כן יכול לספק את האדם? קשר עם השי"ת. שכאמור, השי"ת הוא השלם בכל שלימות. ברגע שהאדם נכלל ונדבק בהשי"ת, הוא ממילא כבר שלם בכל השלימויות ושוב לא מרגיש שום חסרון. על זה נאמר "דורשי ה' לא יחסרו כל טוב" - כי יש להם את השי"ת אז כבר לא חסר להם כלום. ומכך באה השמחה הגדולה,

תורה את היד מהעינים

העולם שחור או לבן? תלוי אילו משקפיים אתה לובש • העולם הסתר או אור? הלומדים חסידות באופן יום יומי רואים אור בעינים • במלאות שנה להתחלת ספרה ק מאור עינים בסדר היומי בחסידות, הרינו להביא המאמר שהתפרסם אז בגליון לעכשיו

מרומם. העבודה שלו היא בקומה השניה.

והרי מבהיל הדבר: בדורנו כולם רודפים אחר אהבה ותענוגים, כיצד ייתכן שהיהודי אינו שקוע כל כולו באהבה ותענוג של קירבת השי"ת? הרי זה התענוג הגדול ביותר שיש! למה אנשים אינם שואפים לפחות להגיע לתענוג הזה?

זה דבר שצריך להטריד את הדעת!

אין זה אלא משום שהאדם אינו יודע מכן. החדר חשוך. יש לו כיסוי על העינים. **כשרק ילמד חסידות, הוא יראה את העולם המאיר מסביבו, הוא פשוט ישתנה מיד.**

הראשון סובר
השני מתעניי, יהי
ההבדל

יהודי בא להתפלל, ובפתח הביהמ"ד הוא מוצא יהודי שכבר גמר להתפלל. היהודי שגמר חושב 'חבל, אני כבר גמרתי להתפלל, והנה השני עדיין עומד לזכות לעמוד ולדבר עם ה'". ומאידך, היהודי שבא עכשיו חושב 'כמה נוח ליהודי הזה שכבר גמר, הוא כבר פטור, הוא כבר יכול ללכת לישון...'. מה ההבדל בין השניים?

כל אחד מאתנו מכיר את שני סוגי האנשים לרוב, אלו שהתפילה היא משא שצריך להיפטר ממנו, ואלו שהתפילה היא תענוג גדול שהלואי והיו יכולים לעסוק בה כל היום כולו, והשאלה הנשאלת: **איך ייתכן שמה שאצל האחד זה פשוט סבל - אצל השני זה תענוג גדול ורבי? איך יכול להיות שהעולם הפוך כל כך, מן הקצה אל הקצה?**

יהיו שיאמרו שיש כאלו שנפלו לכאן מעולם האצילות, יש כאלו ש'נולדים טובים' ויש כאלה שלא - אך לא. ישנם אנשים שפשוט למדו חסידות והחלו להסתכל על העולם במשקפי חסידות, בהסתכלות של השי"ת כביכול. הם רואים עולם אחר, מאיר, מלא חיות, כולו תכלית, כולו תענוג.

והדבר חד באופן מבהיל גם כשמקיימים כבר תורה ומצוות בהידור רב. אפשר למצוא שנים שצלחו והתגברו על איזה קושי בעבודת השי"ת. ועומד אחד ואומר 'אה, כמה שזה טוב, ב"ה שאני מצליח לעמוד בנסיון', ולצדו עומד חברו, שלכאורה מדקדק בקלה כבחמורה בדיוק כמו הראשון, אבל הוא לא מצליח ליהנות מזה. זה קשה ומר לו. כאמור, מה ההבדל ביניהם? הראשון יודע מה שקורה כאן. הוא יודע את המשמעות הפנימית. הוא מגיע עכשיו לפיסגת האושר. והשני פשוט לא יודע, ולכן קשה לו. זה הכל!

אומר הרה"ק ר' שלמה קארליני'ר ז"ע: "א קינד האלט די הענטל ביי די אויגן, און שרייט, וואס איז אים פינסטער. נעם צו דאס הענטל, וועט דאך דיר זיין ליכטיג..."

יהודי שאומר שהעולם חשוך, הרי זה כי הוא מסתובב עם יד על העינים, ולכן הוא חושב שחשוך... הוא מכסה את עיניו וצוועק 'חושך'...

שיסיר את היד ויהיה לו אור בעינים. הוא יראה שהעולם הוא אור גדול, כולו אור השי"ת!

ולכאורה דבריו הקדושים אינם מובנים: וכי העולם לא חשוך באמת?! הרי האדם נמשך אחר חושך והבלים ואינו נמשך לעבודת השי"ת. הרי העולם בחיצוניותו זועק טבע, הסתרה, ופירוד. כיצד ייתכן לומר שהעולם באמת מאיר, זורח אור השי"ת, ורק אני עוצם עיניים!?

אבל אלו שלומדים חסידות מבינים היטב את הדברים. פשוט כי הם הורידו את המסכה מהעיניים...

תורת החסידות מורידה את הכיסוי מהעיניים, ופתאום רואים עולם של אור. רואים שהעולם עצמו זועק מציאות השי"ת: אומר לך הרה"ק ר' שלמה קארליני'ר: אם אתה עדיין מסתובב בעולם של חושך, אין זה אלא שאתה עדיין מחזיק את היד על העינים. עדיין לא תפסת מה זו מצוה, מה זו תפילה, מה זה קושי, מה זה נסיון.

כשתלמד חסידות, העולם יאיר לך!

רעלות לקומה
העליונה

מה הפשט שחסידות מאירה את העינים?

פשוט מאוד. נניח שאנו לוקחים עוור, ובמקום לתת לו אלפי הוראות כיצד ללכת לאכול ולפעול בתוך החושך, ואנו פותחים לו את העינים ונותנים לו כח הראיה, והוא כבר לא צריך כלום. הוא פשוט מתחיל לראות.

הגה"צ ר' שלמה וולבה זצ"ל, מגדולי בעלי המוסר בדורנו, הגדיר את הדברים במשל חד. "ההבדל בין מוסר לחסידות", אמר, "שמוסר לוקח אדם שנפל על הארץ ומרים אותו לאט לאט. קודם נותנים לו שרפרף קטן, ואחר כך כסא גדול יותר, וכך עד שהוא מתרומם. ברם, חסידות לוקחת את האדם ופשוט מעלה אותו לקומה השנייה..."

מה הפשט בווארט שלו? כשהאדם משנה את ההסתכלות שלו. הוא מתחיל להבין מי זה השי"ת, מי השי"ת בשבילו, מהו בשביל השי"ת, מה התורה ומה המצוות - דביקות השי"ת, מעצמו הוא מתרומם מעבר לכל יחס. לא צריך להרים אותו בכל ס"מ, הוא מעצמו

לא לדעת מה זה
חסידות - אסון...

כמו שכל אחד מבין שהעולם לפני אור החסידות והעולם לאחר אור החסידות הוא עולם אחר ושונה לגמרי. אור הבעש"ט שינה לחלוטין את כל צורת היהדות ונפח בה חיות עצומה, ואת זה מבין גם מתנגד... כך צריך להבין שהעולם של לפני לימוד החסידות והעולם של לאחר לימוד החסידות הינם שני עולמות. חייך ישתנו.

אמנם אנחנו מורגלים שאנחנו כבר חסידים, וכבר זכינו לאור החסידות. אנשים אוהבים להשתבח "אשרינו מה טוב חלקנו שגדלנו עם חסיד'ישער חינוך", וזה נכון, אבל כבר אומר רביה"ק זי"ע ש"מי שאינו לומד חסידות אינו יודע מה זה חסידות!". ישאל התם, מה כל כך רע בזה שאינו יודע מה זה חסידות? הרי הוא חסיד... אבל ההסבר הוא שמי שאינו יודע מה זה חסידות חסר לו החסיד'ישער בליק אויף די וועלט, ההסתכלות האמיתית והפנימית שמגלה את אלקותו יתברך בכל פרט ופרט.

וכמו שרביה"ק הזהיר, זה נפעל רק על ידי לימוד חסידות, רק כך! עפ"י דברי רביה"ק (שהיה אומר אותם פעמים רבות) לא ייתכן להיות חסיד'ישער יונגערמאן בלי לימוד חסידות.

אכן, החסיד'ישער חינוך אינו ניתן לזלזול. מי שגדל אצל חסידים נתחנך על חסיד'ישער אמונה, על אהבת ה', על אהבת ישראל, על אהבת תורה ומצוות, על חסיד'ישער יראת שמים, על ביטול והכנעה, ורואים במוחש שהחינוך משפיע. אבל עדיין, באיזהו אופן האדם עצמו מנותק מזה. הוא אמנם יודע שצורת החיים היהודית היא אהבת ה', אבל הוא לא חי כך. והטעם הוא כי לא למד חסידות.

אנשים יודעים שחסידות תשנה להם את החיים, אך אינם יודעים עד כמה. הם לא עושים זאת משום שאינם מאמינים שזה יכול לחולל מהפכות יסודיות לגמרי, אבל דעו, מנסיון של רבים, אין גבול לגודל המהפכות שחסידות חוללה בלומדיה. אין גבול!

לשנות
הסתכלות לוקח
זמן

זה לא אומר שהלומד חסידות הופך בן רגע לצדיק גמור... כמובן שלא. לאט לאט מתחילים לראות את העולם האמיתי, הפנימי, האלקי. לומדים עוד ווארט מהבעש"ט הקדוש ועוד ווארט מה'יושר דברי אמת' ועוד ווארט מה'מאור עינים'. יחד מצטרפת תמונה ואז קולטים פתאום שלעולם יש משמעות אחרת

ממה שחשבת - זה עולם של חיות אלקית. פתאום אתה מתחיל להתחבר ולהתענג מהנחת התפילין ומשבירת מידה רעה, שהצד השווה שבהן שמדביקים אותך להשי"ת. הסיניות לא נגמרו ורק התחילו, **אבל עכשיו יש להם טעם אלקי, יש להם תענוג של דביקות.** העינים בורקות מעבודת השי"ת ואתה לא סובל אלא רוקד.

זה לוקח זמן. זה לא ספר מוסר, שאיפה שאתה פותח הוא מדבר דווקא מהקושי הנוכחי שלך ונותן לך פתרונות. זה ספר חסידות שכל מהותו לשנות את ההסתכלות, להוריד את הלב מהעינים, להחליף משקפיים, להאיר את העינים באור השי"ת. ולכן זה לוקח זמן, כי לשנות הסתכלות לוקח זמן.

אבל זה בדוק ומנוסה שזה עובד. **תשאלו את כל לומדי הסדר היומי בחסידות עד היום.** האדם מתחיל לראות עולם אחר, מלא תכלית פנימית, וככל שהוא ממשך ללמוד חסידות העולם הולך ומשתנה ונעשה מאיר יותר ויותר. הוא רואה פחדים בעולם ומתעורר לפחד מהשי"ת, הוא רואה אהבות ומתעורר לאהוב את השי"ת. הוא מגלה פתאום שהשי"ת מדבר אליו מכל פרט בבריאה.

ושוב פעם: זה ברור בלי שום ספק, שמי שילמד חסידות משך תקופה הוא יתחיל לראות את העולם אחרת. **זה צ"ק עם כיסוי בטוח.** רק שצריך להבין שזה לא כספומט שמכניסים כרטיס ומוציאים מזומן. כדי להבין ולהפנים את היסודות החדשים והבלתי מוכרים שכתובים בספרי החסידות, צריך להתבשל בזה היטב, ודברי תורה עניים במקום אחד ועשירים במקום אחר. אף בעל תשובה לא חשב שביום הראשון שילמד גמרא הוא כבר יבין... וכך גם בחסידות אצל הלומד המתחיל, זה לוקח קצת זמן עד שקולט את האור. אבל כשלומדים בעקביות ומצריפים נקודה לנקודה ויסוד ליסוד, ומתחילים להבין את ההיקף והעומק של הדברים, העינים מתחילים להתבהר והתמונה כולה משתנה.

אם אדם רוצה להגיע למשמעות האמיתית של החיים הוא צריך להשקיע בלימוד חסידות משך תקופה, באופן עקבי ויומיומי, והתוצאות הן נפלאות. ואיזהו חכם הרואה את הנולד.

שבע דקות של
אור

זו המתנה שכל אחד יכול לזכות בה עתה - הצטרפות לסדר היומי בחסידות.

זה אמנם דבר פשוט, אבל יש בו מתנה נפלאה. בסך הכל כמה דקות ליום. ייתכן שחלקנו טרודים מאוד, אבל כמה אור מחכה לנו מאחורי שבע הדקות היומיות האלו.

מאור עינים ישמח לב!

בסיפתא דשמיא

הננו בזה להזמין את אלפי לומדי 'הסדר היומי בתסידות'
להסב ולהשתתף ב-

כינוס טלפוני

הילולא קדישא דרבנו המאור עיתים זי"ע

אשר בספרו אנו הזגים ומאירים את חיינו
בשנים אלו במסגרת הסדר היומי בתסידות
להתבונן ולהתדב באורו המאיר, ולהתחזק בכלל בלימוד
התסידות המאיר עינים ומשמה לב

שיתקיים אי"ה בליל ההילולא

יום שני פרשת וידא אור לי"א חשון תשפ"ה

בשעה 8:00 בעד"ה

עולו אתו וזאתכנשו

להילולא דבעל השמועה

• סדר הכינוס •

8:00

משא קודש

הנאון הצדיק ר' יצחק משה
ערלאנגער שליט"א

8:20

**א. חסיד'ישע
פארברענג**

הרה"ח ר' שאול יהודה
שידלוי שליט"א

יחד עם כמה מלומדי חסיד'יומי בתסידות

9:30

סיפורי אוד

הרה"ח ר' נפתלי גראם שליט"א

10:00

**פאגעל מקור
בענין לימוד התסידות**

הרה"ח ר' דוד אריה ראטבערג שליט"א
הרה"ח ר' אהרן זאחלבערג שליט"א
הרה"ח ר' דוד גאלדשמיד שליט"א
השאלות יישאלו ע"י הרה"ח ר' שמעון
פיתחם ליבטנשטיין שליט"א

הכינוס יתקיים בשידור חי בקו 'קול דודי' 0722.531.385 בשלוחה 50

השיעורים יעלו לאחר סבן על שלוחה 9